

Letnik IV.

v lažnjivi obleki.

Št. 3. in 4.

Izhaja po **dvakrat na mesec** v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Velja **celo leto** 3 gold., **pol leta** 1 gold. 50 kr. in **četrt leta** 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji. Vredništvo in opravišтво (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice. Tam se sprejema denar.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Pomenljiva znamenja.

Tisti časi, ko je bil za vsakem grmom prerok, ko so se godili še čudeži, so sicer minuli, a vendar se še dandanes tu pa tam kaj zgodi, kar ni navadno, vendar se prikaže še kak človek, čegar modrost in učenost presega navadno človeško zmožnost.

Ljubljana ni najimenitniše mesto Avstrije, pa vendar imenitno zaradi 30 modrijanov, kateri so se vpregli v mestne vojnice. Ves svet in tudi sami pravijo, da so preroki; kakošni, bo vganil tisti, kdor vé, da se preroki razločijo v prave in krive ali lažnjive preroke.

Dr. Jože Suppppan, bivši ljubljanski župan, je gotovo najvišji tih prerokov, kajti on sam vé, da je poklican rešiti nemčursko ljudstvo iz slovenske sužnosti. Kako pa bo to storil, ako ne sedi na predsedniškem stolu kranjske dežele?

Tedaj na ta stol ž njim, ako hočete, da ne pridoro slovenski valovi in potopijo kranjsko deželo! Čas je, zadnji čas, da se vmakne očka Wurzbach in na njegovo mesto vsede slavno znani dr. Joža Suppppan s štirimi „p“.

Da to ni šala ali želja posameznih nemškutarjev, marveč splošna potreba in sila, kažejo sledeči čudeži, kakor se gode vselej pred prihodom velikega preroka. Vsak vé o njih, in če bi kdo ne vedel, naj tukaj bere.

Splošno se bere o neki repatnici (kometu), katero je te dni najdel švicarsk zvezdogledec, ki je tudi natančno preračunal, da bo meseca avgusta trešila z našo zemljo skup in jo razrušila. Nekteri mislijo, da ta prikazen ne pomeni ničesar. Ti so na napčni poti. Ta zvezda se je prikazala zaradi tega, ker bo dr. Suppppan deželni predsednik. Ako bi ne postal, bo gotovo svet še to leto poginil. Kaj imamo potem od tega? Toraj

ali mora postati dr. Suppppan deželni predsednik, ali bo svetá še letos konec.

Druga prikazen. Nekaj noči so pesi po Ljubljani jako nemirni. Gotovo le zaradi tega, ker dr. Suppppan še ni deželni predsednik.

Tretja prikazen. Nedavno je nekdo v čitalnici napovedal „pagat ultimo“, pa ni imel „pagata.“ Gotovo le zaradi tega, ker dr. Suppppan še ni deželni predsednik.

Četrta prikazen. Schaffarjev Dolfi je v zadnji seji mestnega odbora nasvetoval prošnjo do ministerstva za posilne volitve v državni zbor. Če se že Dolfi v politiko meša, je to gotovo nenavadna prikazen, ktera pomeni, da bo dr. Suppppan kmalu deželni predsednik.

Peta Prikazen. Po vsakem shodu konstitucijskega društva po vsi Ljubljani uši kašljajo, kar gotovo pomeni, da bo dr. Suppppan deželni predsednik.

Šesta prikazen. V državnem zboru sô Dalmatinci, Tržačani in goriški poslanci glasovali za ministerstvo. Ta čudna prikazen pomeni gotovo, da bo dr. Suppppan kmalu deželni predsednik.

Sedma prikazen. Čuvaju, kateri varuje Dežmana, da ga kdo ne pogleda, je padla pri tem delu pipa iz ust in se razletela na kose, kar gotovo nič drugega ne pomeni, kakor da bo dr. Suppppan deželni predsednik.

Osmo prikazen. Vrabcí po strelah že nekaj dni ne dajo miru, tako čivkajo, da je nekaj ljudi že oglušilo. „Brencelj“ je iz gotovega vira zvedel, da se uče pesmi za „besedo“, ktero hočejo napraviti tisti dan, ko bo dr. Suppppan deželni predsednik.

Deveta prikazen. Žabe po močvirji so sklicale te dni velik zbor, pri katerem so sestavile program za slovesen sprejem dr. Suppppana, kedar bo deželni predsednik.

Deseta prikazen. Ni bilo kmalu toliko blata in nesnage po Ljubljani, kakor letos. Hudobni meščani sicer pravijo, da to ni čudez, marveč nemarnost mestnih očetov, toda ta misel je bosa, kajti blat po Ljubljani pomeni, da bo dr. Suppppan kmalu deželni predsednik.

Enajsta prikazen. „Brencelj“ še zdaj nima toliko naročnikov, kakor bi jih potreboval, in še ti, kar jih ima, niso vsi poslali naročnine. To je gotovo znamenje, da bo dr. Suppppan kmalu deželni predsednik.

Vse te prikazni, med kterimi je tudi lakota po nekterih okrajih kranjske dežele, vse te prikazni, pravim, po strehah, po močvirjih in lužah, po ulicah in v čitalnici, na nebu in na zemlji, so čudeži, kteri pomenijo, da bo dr. Suppppan predsednik kranjske dežele.

Kar sem hotel dokazati.

Rešpehtarjova kuharica.

Desglih smo v postu in se mora človek tud preveč besed zdržati, vam morem vender nekaj od pusta povedat. Jest sem tud letas rih-tek ploh vlekla, pa to se mi nič glih ne ferdrisa, k' sem že navajena in se ne mislim možit, če me ne bo nobeden vzal, kar mi je pa vse glih.

Ta predpust sem bla per eni fravi v dinst, k' je zlo bogata. Gospoda je pred pustam glih toko neumna, glih toko nora, koker kmet; vsak dan skor je kje en bal al krancelj, kar se prav po slovensko ples, untergoltenga. Ta mlad folk se per takih legnatih napuca, kar nanjga gre, frajle pa se glih tako oblečejo, koker da bi blo moškri per cušnjandanj cajga zmanjkal. V tem so vsi glih, Slobenarji in meškurji.

Toda Slobenarji imajo svoje untergoltenge, meškurji pa svoje, eni gredo v kozlovino, ta drugi pa v čitalnico, eni pa gredo na žirštati. Moja frava pravjo, da niso meškurka, bi mogli iti s frajlami v čitalnico na ples, pa so šli raj v kozlovino. Drug dan sem jih jest prašala — ki so toko belj frajndlih gospa in se tud z gmej folkom včasih mal pomenjo — zakaj da niso šli v čitalnico, ampak med meškuratje.

„Vidiš, Špela“, so mi rekli, „to je tako. V čitalnici so belj gmej ldje, vsak šuštar in žnidar če plesat z mojimi frajlam. Mi smo pa bogat, se nam ni treba valjat kjer bod, za moje frajle ni vsak šuštar. Potlej so pa Slovenci v čitalnici tud prevordnar za nas eno, nas premal šacajo. Veš, kako me nagovore? Gospa, nič kot gospa, potlej se pa ne ve, al sem šustarca al pa avspezicarca, gospa je vsaka, če tud nima nobene keršence in sama postilja in pometa. To je za nas eno premal. Pa tud frajlam pravjo gospodična. Gospodična je dandanes že tudi vsaka, če prav za lon dela al pa še kaj slabjega. Zato se mi je čitalnica zamerla. — V kazin je vse bolj nobelj. Tam nas eni pravjo „gnädige Frau“ al pa saj „gnadjiva gospa“, „küß' die

Hand“ in kaj tacega, kar človek rad sliš in kar se ne reče žnidarcam. Tam vsacega belj šacajo, mojim hčeram pravjo saj „frajle“, to je velik lepš, koker „gospodična“. Tam so tud vse belj fajm ldje, to se jim že vidi, znajo belj govorit, so belj gibčni, sploh, v kazin je belj nobel, kakor v čitalnici, ker mora človek sedeti med materi, ktere vse po žajfi ali pa po čebul diše, al pa se jih še moka drži. Pa govore samo kranjsko špraho, tako da človek še ne more pokazat, da nemšk zna. Vidiš, Špela, čitalnica je za nas pre vordnar, zato pa tud ke ne gremo.“

Tako so mi povedal frava. Jest še nisem bla nikoli v čitalnic na bal, zato ne vem, al je res al ne, da so Slobenarji pre vordnar, pa morjo že bit, k' so se naš fravi tako zamerli, ki so vendar naša frava toko gmej gospa in glih tolk tajč znajo, koker jest. Zakaj se nek Slobenarji enkrat ne nauče malere, da b' vedli, da se more bogatim gospam reč: „Gis dihan, gnefrau“? Kaj je to tako težko? Samo to naj se navadjo, polej se pa naši fravi ne bo več ferdrisalo. Kdor se teh par besed ne more navadit, naj pride k' men, ga bom pa jest naučila.

Zdaj imam glih še cajt, pređen grem v Nov mest v dinst, kamor sem se po telegraf vdinjala. Drug bart bom iz Novega mesta kej pisala, da bote vedli, kakšna je kaj dol gospoda. Adijo za ta cajt!

Čujte! Čujte!

Naši nasprotniki radi čez nas zabavljajo, češ, da je naš jezik mlaji od nemškega in da sega nemški narod dalje v stare veke, kakor slovenski. So tudi ljudje, kteri jim to verjamejo.

Pa vendar ni res!

Slovenci so starši od Nemcev, kar bom po sv. pismu novega testamenta ali po sv. evangelji dokazal.

Znani evangelji sv. Janeza se glasi: „V začetku je bila beseda itd. „Beseda“ je pa le v slovenski čitalnici, Nemci in nemškutarji imajo „Soiré“, „knajpe“, „Liedertafel“ ali „koncert“ po svojih kazinah; o „soiré“, „koncert“ itd. v sv. pismu ni nikjer govorjenja, toraj tudi kazin, Nemcev in nemškutarjev še ni bilo. Slovani pa so bili že od začetka, ker „besede“ brez čitalnice in čitalnice brez Slovencev ni misliti.

Iz tega sledi, da so Slovenci že siv narod na zemlji.

Quod erat demonstrandum.

V šoli.

(Resnična dogodba, pripetila se gosp. Savaschnigggu.)

Gospod Savaschnigggg, kteri so sicer majhne, a dobro rejene in okrogle postave, pridejo nekega dne, ko so bili še šolski ogleđa, v šolo na kmetih, pokličejo fantiča in mu dajo to-le nalogo:

„Jaz si hočem napraviti suknjo. Koliko bom dal za 2¹/₂ vatla, če velja vatlo 3 gold. 56 kr.?“

Fantič, kteremu se ta naloga pretežka zdi, si pomaga, da bi ne ostal na sramoti, tako-le:

„Za Vas, gospod, bo 2¹/₂ vatla premalo, recimo toraj 4 vatle; tudi ne bote vzeli sukna po 3 gold. 56 kr., timveč vsaj po 5 gold. vatel., 4 vatli po 5 gold. pa veljajo ravno 20 gold., ker je 4krat 5—20.“

Kaj so na to rekli gospod Savaschnigggg, se več ne vé.

Iz Olimpa.

Dragi moj „Brencelj“!

Prav veselilo me je, da je moje prvo pismo prišlo v prave roke. Le nekaj sem Ti pozabil pisati, namreč, da moje pismo po natisu sežgi, ker bi se vtegnilo pri-petiti, da bi policija prišla iskat rokopise konfisciranih člankov in bi našla moj rokopis. To bi vtegnilo biti za-me sitno, ako bi me še enkrat cefrali pred sodnijo na zemlji ali celo na Žabjek. Sodniji je vse mogoče, toraj tudi, da me nazaj na zemljo spravi. Toraj ne pozabi, da bom vsaj tukaj brez skrbi pred policaji.

Nov duh časa je tudi med nas šinil: jeli smo iz-dajati mnogo novih listov, tako, da stara tiskarnica ne more vsemu kaj. Kakor smo brali v „Novicah“, misli oče Blaznik svojo tiskarnico prodati. Ker jako veliko tirja za-njo, imamo upanje, da je na zemlji ne bo nihče kupil, da bo toraj nam ostala. Nam za par sto tisuč manj ali več ni nič, toraj se bo lahko naredilo.

Najprvo bo v tej tiskarnici tiskana nova Janeži-čeva slovnica, katero je bil vratar sv. Peter pri njem naročil. Stari mož je v veliki zadregi; dan na dan potrka kak Šlovenec, sv. Peter pa zna le staro „kranj-sko špraho“, tako da včasih nas kóga za tolmača po-kliče. Toraj vidi, da ne izhaja, in ker se svoji službi noče odpovedati, se bo učil še slovenščino, dasiravno že zna več ko 1000 jezikov. Kako lep izgled bi bil sivi mož Vašim trdovratnim uradnikom, kateri se nočejo slovenščine učiti!

Naša čitalnica dobro napreduje, vedno jej prihajajo novi udje iz slovenskih dežel. Ravno ko sem končal zadnje pismo, priromal je dr. Prelog. Mi smo ga radostno sprejeli in napravili njemu na čast slo-vesno besedo, h kateri sta prišla tudi Vodnik in Preširn. Pri tej priložnosti smo se menili tudi o Vodnikovi be-sedi ljubljanske čitalnice. „Da, da“, reče Vodnik, „do-kler je pesnik živ, ne mara svet za-nj. To je dobro, da tudi pesniki mrjo, drugače bi še ljudje ne vedeli, da kdaj živi“.

S prepričanjem, da ima Vodnik prav, Te za da-nes pozdravim in ostanem do prihodnjega pisma

ves Tvoj

Miroslav.

V Olimpu, na pustno sredo.

Jože in njegov brat.

Zanimiva povest za vsacega.

Med Mameluki je živel svoje dni Jože. Ta Jože ni bil egipčanski, dasiravno se je jako čudno obnašal. Tudi ni bil prodan po svojih bratih, marveč on jih je sam prodajal in izdajal, to se reče, le ponujal, ker ni imel take oblasti, da bi jih prodajal. Znan je bil za-rad njegove suknje, katero je znal po vetru obračati, in zaradi širokih ust ter jako dolzega jezika, kateri je, kakor je trdil, segal od severnega do jadranskega morja.

Ta mameluški Jože je pripotoval iz tuje dežele s trebuhom za kruhom. Dasiravno jako plitve učenosti, je vendar samega sebe povzdignal nad vse in v pogo-vorih s samem seboj imenoval se zlahtnega gospoda ter se strašno spoštoval. Zato je pa tudi romal večkrat v glavno mesto ponujat svojo veličastno osebo za kako visoko in masno službo, kajti imel je med drugimi tudi to lastnost, da je rad denar nabiral, kakor sraka svitle

3-4/3
reči. Tode to beračenje v glavnem mestu bilo je brez vspeha, velikani na kraljevem dvoru niso vedeli ceniti vrednosti njegove.

Jože pa ni bil zato na svet prišel, da bi tak umrl, kakoršen se je rodil, toraj napne vse žile, da bi postal poglavar ali paša tiste dežele, v katero je priromal.

Jože ni imel sicer 12 bratov, timveč le enega, pa še ta je bil prav slab glede možgan. Kaj bi počel v taki zvezi? Naskočiti in s silo pregnati starega gla-varja, tega ni mogel, to bi bilo presmešno. Kaj toraj početi, da ga spodrine? Spomni se toraj krtove navade, kateri rije in rije in spodrije celo najmočnejša drevesa. Sicer le rad po noči rije, solnčne svetlobe se boji, pa vendar doseže svoj namen.

Jože tedaj preobleče brata v krtovo krilo in mu veli, riti pod glavarjem tako dolgo, da se prekučne iz stola. Brat je dober krt. Jože mu donaša hrano, da ne zgubi moči, in tako delata na skrivnem. Stari gla-var je bil nekoliko vmazan in ni zapazil početja maj-hnega, pa nevarnega sovražnika. Nek mameluški čas-nik mu je podajal orožje in odpiral svojo hišo, da je iz nje mogel streljati po starem glavarji, da bi ga pre-kuenil iz stola in posadil svojega brata na-nj.

To pošteno podirvanje nasprotnika je trpelo to-liko časa, da se je njegov sedež jel majati. Ko brata to zapazita, skočita iz zavetja in mlajši oznani in raz-glasi starega za glavarja dežele.

Od vsih bregov pa se odmeva strašansko smeh, vsak se drži za trebuh, da bi mu ne počil, še vrabci po strehah se posmehujejo tej krtovi predrznosti in ošabnosti.

Jože pa postopa možko in prevzetno po ulicah, kakor da bi bil že deželni glavvar ali paša s tremi konj-skimi repi.

Tisti čas, ko se je to zgodilo, je bil ravno pred-pust in šem in norcev se ni manjkalo.

Ljubi Moj dr. Supppppan.

Jaz Vas imenujem za predsednika Svoje dežele, da boste, kar tako zelo želite, vendar enkrat deželni predsednik.

Komar, s. r. „Brencelj“, s. r.

Ljubljanska hranilnica

dramatičnemu društvu, prosečemu podpore, ni podelila ne venarja, in sicer zaradi tega, ker je bila prošnja slovenska in je pri zboru voditeljev ni nihče razumil. Iz tega se vidi, kako potrebno je, da človek nemško zna. Ko bi bilo dramatično društvo prosilo podpore v nemško spisani prošnji, stavim, da bi od ljubljanske hranilnice dobilo — ne bilo nič. Naj bo to društvu dober nauk!

Za stradajoče reveže

je sklenilo konšt. društvo darovati vso žito, kar ga je izmlatilo v dozrajnih sejah. Ker je znano, koliko je že omlatilo — prazne slame, se je nadejati, da bo ta podpora med vsemi najbolj izdatna.

Vlada je prepovedala odseku, kateri se je, se vé da, iz samih Slovencev sestavil, nabirati denarje za podporo stradajočih po Notranjskem in Dolenjskem, ob enem pa poprašala ljubljanske mestne očete, bi jih li ne bila volja, napraviti kako občeno zabavo, ktere dohodek bi se potem naklonil stradajočim. Toda naši mestni očetje sebe dobro poznajo, toraj so odgovorili:

„Ker je znano, da nobena stvar, ktero napravi mestni odbor, ne najde prave podpore po mestnem občinstvu, se tudi ni nadejati, da bi imela taka zabava kaj vspeha, zato je mestni odbor ne bo napravil“.

Glejte gospodje, to je lepó! Kako neki, da se po listih tako radi bahate z občnim zaupanjem meščanstva? Vam ne zaupa nobena mačka. Lepo od Vas, da ste to sami pripoznali. Le večkrat to storite.

Ljubljanska pošta, ktere palača je res borneyši od ječe za nevarne hudodelnike, prijela se je zdaj tudi še tiste čednosti, ktero imajo nekteri Slovenci gledé podpiranja narodnih stvari in vsled ktere je postal že marsikdo bogat. Jela je namreč „šparati“ in sicer po novem potu.

Naročila si je namreč štempelj nemško-slovenski. Tudi pri takih malenkostih se lahko kaj prihrani, in to je slavno poštno vodstvo tudi storilo. Pri besedi „Ljubljana“ je prihranilo črko „j“, tako da se bere „Lubljana“. Le tako naprej! Pri vsakem imenu slovenskega kraja se da prihraniti vsaj ena črka in tako bo pošta časoma obogatela.

Nek hudobnež je rekel, da misli ta prihranjeni „j“ darovati stradajočim. Pa to ne bo res!

Riba in kmeta.

(Podučna povest v podobah.)

1.

Ni še dosti čez tri leta,
Ko živela sta dva kmeta,
Janez prvi, drugi Peter,
Oba silno hudih jeter.
Bila sta oba soseda
Drug od družga, to se ve da.
Potok je med njima tekkel,
Janez, da njegov je, rekel,
Peter pa to noče pripoznati,
Janezu ne potoka dati. —
Nekdaj sta se napotila,
Da bi za petek ribe lovila.
Janez lep'ga klina vjame,
Peter mu ga z roke vzame.
Ko se vsak za ribo ruje,
Boj postaja vedno huje,
Riba v potok nazaj skoči,
Janez Petra za uh počí.
Tak nobeden ribe jedel,
Kakor lahko vsak bo vedel.

2.

Petra huda jeza tare;
Prav' pri sebi: „Čak', kompare!

Ker požrl si meni ribo,
Dobil boš pri rihti šibo“.
Janezu zdaj nič ne reče,
Hitro k advokatu teče,
Da ta Petra mu zatoži
Pri sodnji sodbo sproži.
Tukaj vidiš pred vrati
Petra trkajočega stati.

3.

Ko je Janez naš to zvedel,
Kaj mu Peter je naredil,
Se tudi on po blatni cesti,
Napoti k advokatu v mesti.
V mestu kmetič rad kam zaide,
Toda Janez advokata najde.
Hitro ga za dnar najame,
Da mu pravdo v roke vzame.

4.

Na poti 'z mesta se primeri,
Da se snideta. „Pri moj' veri“,
Pravi Peter, „ti pokazal
Doktor'bo, sem ga namazal;

Kar do kože te odril,
Ali pa še clo zaprl,
Da boš tuhtal tam v ječi,
Kaj se pravi meni vreči
Ribo v vodo, da dan drugi
Kosil zelje sem pri sopruži“.
„Čakaj, beštja“, Janez pravi,
„Kar za luknjo se pripravi.
Bom učil te, me tožiti.
Če prav hiša mora iti,
Tebe bodo kaznovali,
Meni pa pravico dali“.
Tak gre vsak po svoji poti,
Eden druž'ga več ne moti.
Med tem pravda mirno teče,
Ker nikogar zlo ne peče.
Advokata se v prepiru
Vlačita po dolgem tiru,
Vidita, da ni kot pleve,
Vedno prenašata le dneve.
Zadnjič vendar se odloči —
Veselja koj Janez poskoči —
Da klofuto mora imeti
Peter, ker ne dá se mu vzeti.
Ribo pa naj tist si skuha,
Kdor jo vjame. Primaruha!
Modra sodba ta je bila,
Janez, Peter to čutila.

5.

Zdaj pa doktor se oglasi,
Kakor to stori le včasi.
Ker je bil najboljšje baže,
Masten Janezu račun pokaže.

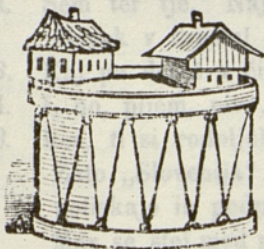
Ko mu ta račun prebere,
Janez skoro v tla se vdere.
Prestrašen za lase se zgrabi.
Doktor pravi: „Janez, ne pozabi.“

6.

Tudi Petra zdaj pokliče
Doktor, in mu brez priče
Bere zabeljene račune,
Kar Petra do srca presune.
„Toliko ste zaslužili,
Ker ste za-me se borili?
Če vas plačam, mi prodati
Hišo je. O advokati!“

7.

Vendar to nič ne pomaga,
Pravdati se stvar je draga.
Ker plačat' noben sposoben,
Dali hiši so na boben,

Kakor „Brencelj“ je narisal,
Ki je stvar na tanko spisal.
Hiša bila je prodana,
Peter, Janez 's hiš izgnana.

8.

Janez Petru v roko seže:
„Brate, to se prav prileže.
Poravnala b' se b'la sama,
Kaj je treba tega nama?
Zdaj rib več ne bova lovila,
Še ne vode svoje pila.
Če hočeva zdaj kaj imeti,
Beračit' morava po sveti.
Škoda, da še le zdaj spoznava
To, ko vse nama pod vodi plava.“

9.

Tudi bistra advokata
Roki si drug dan podata.

Advokata pa vesela
Pesem drugo sta zapela:
„Kdo bi mislil to od klina!
Mi-dva sva zdaj bogatina.
Pravda kmetoma b'la sitna,
A za naju rodovitna.
Roko, brate, te objamem,
Žakelj ta-le sabo vzamem.
Če pride kmet sodnji v kleše,
Zagovornik polko pleše.
Toraj se le zavrtiva
In na zdravje kmeta piva.“

N a u k.

Le nikdar se ne prepiraj,
Advokatov si ne zbiraj.
Kedar pravde dolge konec,
Nimaš, kakor počen lonec.
Ti preливаš britke solze,
Advokat pa kravo molze.

„Brencelj“.

Prošnja.

Če bi kdo po naključbi naj-
del kje kako

z d r a v o

človeško pamet,

se lepo prosi, da bi jo oddal na
ljubljskem „rotovžu“, kjer je
nekteri že dolgo časa težko po-
grešajo.

Pogovor dveh „domoljubov“.

- A. Jugoslovani prek morja so toraj potegnili z ustavo-
verci. Potlej naj pa še kdo reče, da se mora
človek na koga zanesti! To so domorođci! Slo-
venski listi imajo prav, da šibajo take domorođce.
- B. Slovenski listi? Kterega misliš?
- A. I no, vse po vrsti, kolikor jih je.
- B. Toraj si ti na vse naročen? O blagor tebi! Potem
si v resnici domorođec, kateri podpira na vso moč
slovensko reč. Naročen si toraj na „Sl. Narod“?
- A. Naročen ravno nisem, toda berem ga —.
- B. V čitalnici?
- A. Ne, v kavarni, kamor zahajam po kosilu igrat
„domino“. Izvrsten časnik, to ti rečem, vreden
podpore vsih narodnjakov. Tudi „Novice“ —.
- B. A. „Novice!“ „Novice“ toraj sprejemaš?
- A. Po prijateljski roki. Moj sosed je naročen in mi
jih pošlje drugi dan, da jih preberem. Moja žena
bere rajši „Danico“.
- B. In ti si tako galanten, da si jej naročil ta list?

- A. Ni treba, dobiva ga od prijateljice, ktera za branje
nič ne zahteva. Tudi „Brenceljna“ —.
- B. Si jej naročil! Dobro, je tudi vreden podpore.
- A. Se reče, naročil ga nisem.
- B. Rajši kupuješ posamezne liste?
- A. Tudi ne, posojuje mi ga sosed za dan ali dva.
„Vertec“ je pa bolj za otroke.
- B. Si ga toraj naročil za-nje? Prav, da podpiraš vsaj
ta list.
- A. Moji otroci ga bero pri sosedu, kamor tako zmiraj
zahajajo. Ni vredno, da bi si človek zato delal
stroške. Za „Zoro“ sem bolj vnet, je jako ličen list.
- B. Le drži se ga, je podpore vreden. Kdaj si ga na-
ročil?
- A. Do zdaj še ne, vedno pozabim, kedar grem memo
pošte. „Slov. Gospodar“ je tudi jako dober list.
- B. Starejih eden. Koliko let si že naročen na-nj?
- A. Berem ga tu pa sem, naročil si ga pa še nisem.
„Soča v Gorici se tudi prav dobro vede.
- B. Toraj si „Sočo“ držiš? No, da je le nekaj.
- A. Berem jo skoro vselej —.

- B. V čitalnici, kaj ne?
- A. Nisem ud. Človek ima toliko stroškov za domovino.
- B. Res je ta. „Matica“, „Mohorjevo društvo“, „Dramatično društvo“, „Sokol“, „Slovenija“ itd. Si gotovo ud vseh teh društev?
- A. Vseh ud ne morem biti, mi tudi čas ne pripusti.
- B. Kterega društva ud si tedaj?
- A. I no, mislil sem že večkrat se vpisati v to ali uno, pa sem pozabil ali pa si premislil, in tako še nisem nikjer vpisan.
- B. Dramatičnega društva predstave v gledišči pa vendar obiskuješ?
- A. Ne morem! Žena in hčere obiskujejo nemške predstave, zmiraj pa tudi človek ne more tičati v gledišči. Med tem berem jaz „Tagblatt“, „Laibacherico“ in „Gemeindezeitung“, ker mora človek vendar-le brati, kaj pišejo naši nasprotniki.
- B. Res je taka. Te časnike bereš menda v kavarni?
- A. Ne, človek jih mora nekoliko dalje študirati, da vse razume, toraj sem jih rajši naročil, da v kavarni nisem na poti komu. Te liste imam že več let, tako, da mi je že prav dolg čas po njih, če pride kak praznik vmès in potem ne izidejo.
- B. Gotovo zahajaš tudi v kazino?
- A. Sem ter tje. Največ sem pa v čitalnici, kjer je človek v družini vrlih rodoljubov.
- B. Kaj pa delaš v čitalnici?
- A. I, no, pijem, pivo, vino na slavo domovine.
- B. Res, ti si rodoljub in domorodec, da malo tacih. Zato „Slovenija“ ne more naprej, ker jo taki ljudje potiskajo in podpirajo, kakor si ti. Sram te bodi! Mar se šteješ med nemškutarje, Slovencem bo to veliko ljubši in tudi domovini boš več koristil.

Nekaj za ljubljanski „Tagblatt“.

Ljubljanski „Tagblatt“, kateri vedno njergá, laja in renči nad Slovenci, se zdaj jezi nad vlado, da je poklicala v odbor za dunajsko razstavo nekaj Slovencev. Pravi, da težko pogreša v vrsti odbornikov slavna imena: Plautz, Krisper, Doberlet itd.

To „Tagblattu“ vsak rad verjame. Kdor se vedno po lužah valja, ne vé, kaj je lepo. Temu zabavljiveu bi bila primerna za tak odbor sledeča imena:

Za obrtnijo in kupčijo: Schaffarjev Dolfi, kateri vse leto po zborih in odborih sitnosti prodaja, in kak Kásmacher, kateri je že dosti zdražeb naredil.

Za poljedelstvo in kmetijstvo: Dežman zaradi „prokletih grabelj“, in Pajk, kateri dobro vé, kje kmeta najbolj boli.

Za vinorejo: Kak nemškutar, ki je bil že največkrat pijan.

Za umetnost in znanstvo: Znani oča Zakrajšek, kateri ne zna pisati, in prof. Pisker, kateri vse vé.

Za malarijo: Tisti „Tagblattovi“ dopisun, kateri zna tako dobro svinje briti in malati.

Sicer pa svetujemo „Tagblattu“, da naj se na dunajski razstavi tudi on udeleži; razstavi naj svoje nesramnosti in gotovo bo dobil prvo premijo.

Po nosu ena.

Uradnik, kateri je pa bolj pečal se s sesanjem nemčurske kulture po slovenski zemlji, kakor s svojo službo, pride v neko faro nabirat podpisov zoper vpeljavo slovenskega jezika v šole. Pokliče toraj boljše kmete in jih blizo tako-le nagovori:

„Nekaj prismojencev — imenujejo se Slovenci — si je vteplo v glavo misel, da bi se namestu zdajnih nemških šol napravile čisto slovenske, v katerih se kmečki otrok ne uči nič drugoga, kakor to, kar že doma sliši. Dozdaj ste pošiljali svoje otroke v šolo zato, da so se kaj nemškega naučili, kaj ne? Če se vpelje nova postava, pa tega ne bo. Vaša šola je najstarejša v tem okraji, vem, da ste vsi že v njo hodili, kar, vas je tukaj.

Kmetje pritrdijo in nemčur nadaljuje:

„No glejte, vsi ste hodili v šolo, zato mi ni treba razlagati vam, kaj je nemška, kaj slovenska šola. — Tukaj imam polo, toraj podpišite jo vsi. To je namreč pritožba do ministerstva zoper vpeljavo slovenskega jezika v šole.“

Po teh besedah razprostre polo ter pripravi črnilo in pero.

Ko vidi, da se kmetje za ušesi praskajo in se nobeden ne pripravlja, da bi podpisal, se zadere vnovič:

„No, čemu se obotavljate? Saj je od vas vsak več let v nemški šoli hlače trgal, toraj bo že vedel, kakošna je. Ali ne bote podpisali?“

Na to stopi eden izmed njih iz vrste in pravi:

„Gospod, podpisali bi že, toda — —“

„No, no, se mar koga bojite? Morda fajmoštra?“

„O ne, gospod“, odgovori kmet, „gospod fajmošter so prav dober gospod — —“

„Ali morda Slovencev?“

„Še manj, gospod. Pa vendar ne moremo podpisati.“

„Zakaj ne? Govorite!“ se zadere uradnik.

„I, no, zato — ker ne zna ne eden od nas pisati.“

Nabiravec podpisov strmi, ko pa vidi, da se mu jamejo vsi v pest smejati, pobere polo, črnilo in pero in potem še samega sebe, ter odide. V ta kraj ga potem ni bilo več podpisov nabirat za nemške šole.

Nemške šole so vendar-le za nekaj dobre, namreč, da kmetje potem ne morejo podpisovati nemčurskih protestov in prošenj.

Pogovori.

Jože. Kaj misliš, Tone, ali bo kdaj pet krav za groš?

Tone. Ko bi bile take, kakor so nekteri ljubljanski učitelji, bi se kmalu po groši dobile.

Jože. Kako to misliš?

Tone. No, ali ne veš, da so za groše volili nemškutarje? Taki Slovenci so res po ceni.

* * *

Tine. Si čul, Jože, da v Litijo pride na Auerspergovo mesto znani Schönwetter iz Celja za glavarja? Štajarci bodo pač veseli, da se ga znebó.

Jože. Kranjci pa veseli da ga dobé.

Tine. Beži no, si mar prismojen?

Jože. Kaj še! Me mar ne razumiš? Schönwetter se moia ravšati s Slovenci, drugače ni zdrav. V Litiji so sicer Slovenci, toda videti jih ni, ker nimajo čitalnice. Kako se bo pa Schönwetter ravšal s čitalnico, če je ni? Toraj jo bo moral sam osnovati, ker je Litijčani sami menda nikdar ne bodo. Schönwetter je brez čitalnice, kakor sv. Matija brez ledu; če ga ni, ga pa naredi.

Tine. Haha! Prav imaš! V nekterih krajih bi bilo res dobro, ako bi nemškutarji napravili Slovencem čitalnice, ker jih sami nikdar ne bodo.

* * *

Jože. Dalmatinci in južni Slovani sploh so potegnili v državnem zboru z ministerstvom. Kaj neki to pomeni?

Jaka. To kaže, da jim Dunaj ni znan, ker potrebujejo vodja.

Jože. Da, vodja, kateri jih za nos vodi.

* * *

Tine. Kaj so posiljene volitve?

Tone. To, kar posiljeno zelje.

Tine. Kaj je pa posiljeno zelje?

Tone. To, kar posiljene volitve.

Razne novice.

Goriški poslanec gospod Črné, kateri je v državnem zboru odpadel od svojih bratov Slovencev, bo, kakor vemo iz gotovega vira, vsled tega imenovan za častnega meščana ljubljanskega mesta. Predlog bo stavil Dežman sam in ga vtemeljal s tem, da je ravno to storil, kar je on (Dežman) storil že pred toliko in toliko leti. Gospod Črne bo premenil tudi svoje ime v „Schwarz“, laško „Nero“ in dobil še priimek: Kljun II. — Tudi Slovenci namerjajo gospodu Črne-tu slovesen sprejem, kedar se bo vrnil iz Dunaja; naročili so že nekaj snopov ajdovce, s katero mu bodo posvetili.

„Tres faciunt collegium“, pravi latinski pregovor. Trije morajo biti, da kaj veljajo. Dozdaj pa sta bila na Kranjskem le dva kozla, ktera sta nam v zelje zahajala, namreč Ogrine in Derbič. Ker pa vendar nista mogla pojesti vseh glav, jima pride na pomoč Schönweter iz Celja, kateri je po „Brenceljnu“ že dovolj znan. Da je v Litijo prestavljen, se ima zabvaliti le „Brenceljnu“, kateri ga je že tolikokrat pohvalil. Čudna prikazen, da so ravno tisti ljudje, od katerih „Brencelj“ živi, pri vladi tako obrajtani. Potlej pa pravijo, da „Brencelj“ pri vladi nič ne velja! Slovensko ljudstvo res ne mara tistih, ktere mu on ponuja, toda vlada se ozira vselej po tistih možeh, ktere „Brencelj“ priporoča ali sploh le omeni. Vi še ne veste, kaka zver je ta muha. Če bo dr. Suppppan kdaj deželni predsednik, kdo bo tega kriv? Nihče drugi, kakor „Brencelj.“

* * *

Ministerstvo je predložilo državnici zbornici predlog, da se začasno ustavijo porotne sodbe. V Ljubljani je pač eno in isto, kdo sodi slovenske vrednike, porotniki ali c. k. sodniki; obsodijo jih ti ali uni in sicer oboji na Žabjek. Če je pa pisatelj na Žabjeku, mu je vse eno, kdo ga je tje poslal, sodnija ali porotniki.

* * *

Na Češkem tudi nemški porotniki češke pisatelje nekrive spoznavajo. Vsled tega je sodnija sklenila, da se bodo češki vredniki vlačili pred ljubljanske porotnike. Če bi jih ti ne obsodili, potem bi jih na vsem svetu nihče ne obsodil.

Primerna beseda.

Pri plesu v kazini priskaklja turnarček k že bolj pametni gospodični, da bi ž njo plesal, in jo tako-le nagovori:

„Gospodična, mi je dovoljeno, plesati z Vami?“

Gospodična, ko vidi, da fantič še nima družega ko mah pod nosom, ga pogleda in odgovori naglo:

„Kaj jaz vem, ali Vam je dovoljeno ali ne! — Niste prej mame prašali?“

Drugi dan se je bralo v nemškem časniku:

„Včerajšni ples v kazini je bil obiskan po sami inteligenciji, največi možaki so se sešli, videlo se je, da ni bilo takih nezrelih fantalinov, kakor se nahajajo — kje drugod.“

Potlej naj pa kdo reče, da sporočila o veselicah itd. v nemških listih niso natančna in resnična!

Lep napredek.

„Brencelj“. Oha! glej no, kaj se je med zajci vnel boj? —

Zajčji vodja. O ne, „Brencelj“. Mislili smo le, da, če bo dr. Suppppan za deželnega predsednika sposoben, bomo tudi mi zajci za boben. Toraj smo se napotili.

Milodarnost.

Gospod dr. Suppppan je daroval vso plačo, katero bo imel kot deželni predsednik, stradajočim na Dolenjskem. Če le reveži ne bodo prej pomrli, predno bo Suppppan deželni predsednik.

Ta blagodušnost je prešinila trdovratnemu, neomečljivemu Dežmanu srce tako, da je tudi on odstopil svojo plačo mestnega župana stradajočim. Slava mu!

Nič več mi ne zabavljajte čez Nemškutarje!

Pomoč.

- A. Škoda, da Schönwetter ne pride v Kostanjevico?
 B. Zakaj škoda?
 A. V Kostanjevškem okraju je huda lakota.
 B. Mar misliš, da bi jo Schönwetter odvrnil?
 A. Kaj pa! Če bi prišel v Kostanjevico, bila bi kmalu vsa okolica njegova sita.

„Brencelj“ piše:

Gosp. Vek. Z. v P. Še nisem prejel. Najbolje, da se sama pogodita, take reči so za-me jako sitne.

Gosp. A. Č. v P. Žal mi je, da tudi tega Vašega dopisa ne morem porabiti, ker bi bil za vse druge bralce nerazumljiv. Stvari obnega razuma z veseljem sprejemem.

Gosp. M. K. v B. Rad bi bil porabil vaš zanimiv dopis, da bi bili bolj ugodni časi in bi se človek zamogel znesti na porotnike. Toda skušil sem, da so ljubljanski porotniki, t. j. tisti, katerih državni pravdnik ne zavrže, birokratično-nemškutarski, da se vklanajo pred vsem, kar po uradnji diši ali ima klobuk s perjem. Poguma mi sicer ne manjka, toda ako moram predolgo na Žabjeki ričet zobati, bo po meni, to sami razumite. Stroški takih afêr zneso več, kakor bi si mogel zaslužiti. Da bi F., ako mu povem, da ga v peklju že Lucifer čaka, brž tekkel k sodnji, to tudi lahko zapopadete, ker taki ljudje so strašno nestrpljivi. Sicer se priporočam Vaši blagomiselnosti. — Dolžni niste nič, ker ste mi nekdaj 5 gold. poslali.

„Brencelju“ so se podobe iz Dunaja tako zakasnile, da ste se mu številki 3. in 4., kakor se vidi, sprijele in da morata danes izfrčati dvojčka. Naj se mu toraj odpusti zamuda, kedar bodo gorkeji časi, bo bolj priden. — Tudi današnja dvojčka sta se poslala še na ogled. Kdor si ne misli naročiti lista, naj ju blagovoli nazaj poslati ali vsaj kacemu prijatelju priporočiti; kdor ju pa obdrži, naznani s tem, da mu je list vseč, ter da ga bo o priležnem času plačal. — Ob enem prosijo se vsi tisti, kateri so še kaj dolžni, da poravnajo dolg, da ne bo „Brencelj“ vedno v denarnih zadregah. „Brencelj“ ima, kakor je že rekel, večo veselje zarad enega, ki plača, kakor nad gg., kateri ne plačajo — ali ga hočejo zastonj brati.

Vabilo.

!! Auf, ta stari Kranjci!!

Da ne bo ves kranjski folk po tako imenovanih slovenskih cajtengah fenderban in k sovražstvu do nas našnatan, smo sklenili na noge spraviti ene kranjske cajtenge v ta pravi kranjski šprahi, katero bo vsak kmet in gmej foljk zastopil. Te cajtenge se bodo imenovale:

Ta nov frej Krajnc,

bojo vse v frej duhu, ne po fariško pisane, koker je nemški „Tagblatt“. Ker smo za pomagáče dobili vse ljubljanske kuharce, bodo te cajtenge gvišno vsakemu všeč. Kaj več bodo povedala vabila.

Odbor konšt. društva.

Ta list se je še dalje zakasnil zarad premozih opravil tiskarnice. — Je že križ.